

ПОЧАЇВСЬКИЙ ДЗВІН

Розкотистий грім – почаївський дзвін –
Хвилює, мов море зелене.
Розсіявся він вітрам навздогін
І щось промовляє до мене.
Іскриться той дзвін, росте в небесах,
Веселкою гра, кольорами ...
У будь-яку рань, коли сяє роса,
Запрошує в прибрані храми.
По свіжих слідах йду у лавру мою,
Де фрески, мов диво, на стінах.
З молитвою любо у ріднім краю,
Господь – моя втіха постійна.
Дитинство, на жаль, не поверне нікто,
А мрії гніздяться, нівроку,
До ягід сумління і віри квіток
З'явितись не дам я пороку.

Хилилась, плачучи трава,
В усі часи трава хилилась.
І нині плач її трива ...
Країна-мати зажурилась.
Виборюють сини права
Молитись мовою своєю.
Господь любов'ю зігрів,
Турбуючись дітьми, Землею.

В майбутть відчиню двері я:
Туман це чи імперія?
Туман брехні, дурман пурги
Застиг, на подив, навкруги.

Хоча розрісся і розсівся,
Та глянь, таки розсіявся
Розвіявся, розсіявся,
Немов Росія вся ...

Тридев'яте царство йде на нас війною.
Хитрою, гібридною та ще й руйнівною.
У Кремлі де-факто пишеться сценарій
Для нових терактів, авантур, аварій ...
Сусіди-«братове» жорстокі, невдячні
Напали, мов таті, тож будьмо обачні.

Аж за море, за Карпати
Линуть люди небагаті,
Щоб вдягти й прогудувати
Своїх діток в рідній хаті.
Хата наша – Україна,
Править нею рать зміїна.
Вміють лиш про себе дбати
Урядовці й депутати.
Все взяли й поруйнували,
Завели ігрові зали.
Хоч не надто працюювти,
Та зате пихаті й ситі.
Плем'я добрих і завзятих
Почало деградувати.
Йде війна тяжка на сході,
«Старший брат» – брехун і злодій.
Як тепер нам далі жити?
Воювати чи дружити?

Діток запитали в школі:
То було під час перерви,
«М'яса хто не їсть ніколи?».
Дружно всі: «Пенсіонери!».

Василь ЛЯЩУК.

ПОРА КАШТАНОПАДУ

Яка в житті моїм розрада!
Хоч мить така нераз була,
Прийшла пора каштанопадуду,
Припада осені прийшла ...
Летить з верхів'я дивне-диво,
Мов у дитинстві, мов колись.
Тоді я був такий щасливий
І мріями злітав увись.
Сьогодні ж падають каштани –
Відлуння в душу заліта.
А я бентежним раптом стану,
Зайду, як в храм, в свої літа.
І стану мовчки на коліна,
Прощення в Неба попрошу.
Тягар з душі назавше скину,
Який терпляче так ношу.
Ступаю падолистом радо,

Торкаюсь цвіту і зела.
... Прийшла пора каштанопадуду,
Припада осені прийшла.

Немов роса срібляста рання,
Тут чисте все, високе все.
І космосу бринить світання,
Яке нам благодать несе.

Стоять тополі, наче варта
Краси і щедрості полів.
Тож жити в цьому світі варто
В обіймах матінки-землі.

Її принади ніжні й дивні
Вбирай у душу назавжди
І мить оту, як перші півні
Розбудять ранок молодий.

Оце усе, як дар Господній,
В своєму серці пронеси,
Добро твори завжди й сьогодні,
твори для радощів й краси.

Плекай з любов'ю кожну днину,
Цим почуттям немає меж.
Тож в майбутті своїм, людино,
Зелом безсмертя проростеш ...

СИНАМ

Як мені між вами поділити
Батьківської ніжності дарунок?
Бо для вас, синочки, кожна мить
Грає на душі моєї струнах ...

Як мені між вами поділити
Зважити на совісті терезах
Золото полів й небес блакить
І лісів замріяних безмежжя?

Як мені між вами поділити
Те добро, що у душі розквітло,
І роси смарагди, що бринить
Та дарує благодатне світло?

Як мені між вами поділити
Батьківську любов всю неподільну?
Хай вона довіку пломенить,
Зігрів вас, мої рідні, спільно ...

Хай вбереже Господь солдата
Гірчать у полі полини,
Багряниться, горить світання.
Рвуть вибухи солдатські сні,
Надії, мрії й сподівання.

Хай вбереже Господь солдата,
Життя його ще молоде.
Бо в сорок десь сивіє мати,
Що сина жде, що сина жде ...

Там не співають солов'ї,
Лиш чути куль пісні смертельні.
Клекочуть полум'ям бої
І світ здається весь пекельним.

Ми переможем вражу рать,
Бо з нами рідна Україна.
Там наші воїни стоять
Во ім'я матері і сина.

«Любов останньою ніколи не буває» ...
(З пісні).

Любов буває лише раз в житті,
Вона – велика світла, неповторна ...
Хвилини ті солодкі й золоті,
Коли душа кохана іншу горне,
Коли весь світ, мов веселковий сад,
Що кличе вдвох, лише удвох до себе.
І там дарує звабу виноград,
І огортає нас любов'ю небо.
Тоді серця працюють в унісон,
Бринять солодким щемом арфи звуки.
Кохання справжнє, наче дивний сон,
Яке дарує зустрічі й розлуки.
Любов живе єдиний раз в серцях,
Все інше – це театр, буденна звичка.
Любов світліша за усі сонця,
Вона нетлінна і в душі навечно ...

Павло РАЧОК.